

heden vilde jo heller ikke vare længe for ham og gentog sig maaske aldrig. Hans Liv var nu engang viet til Kampen og dens Uro. Det var netop det, som gav disse fredelige Solskinsdage noget af den stjaalne Lykkes særegent dybe Nydelse. Og det var Bevidstheden om dens Korthed, der udviklede Evnen hos ham til at holde fast paa det flygtige Øjeblik, til at give Nuet Varighed og udtømme det for dets Stemningsindhold.

*

*

*

En solhed Eftermiddag vendte Per tilbage fra Aaen med sine Medestænger. Hans Ansigt havde efter tre-fire Dages Forløb allerede genvundet den brune Lød, det havde bragt hjem fra Italien. Som han gik der og smilede mod Solen, mindede han om en omløbende Tater. Hans Benklæder var skødesløst opsmøgede. Bag i Nakken sad en tærnet Rejsehue. — Den Tvangløshed, der herskede paa Kærsholm ogsaa med Hensyn til Klædedragten, havde hurtigt smittet ham. Hofjægermesteren selv stalkede rundt i Stuerne med sine lange Støvler og klædte sig ikke engang om til Middagen. Heller ikke Hofjægermesterinden var her i Hjemmet synderlig omhyggelig med sin Paaklædning.

Denne landlige Ubekymrethed føltes som en stor Behagelighed af Per, hvem den strenge Overholdelse af Formen i Svigerforældrenes Hus, disse